

[Iver Poulsen.]

være nogen som helst tvivl om, at det vil afstedkomme en ny bunke såkaldte lov-bundne udgifter helt i overensstemmelse med regeringens opfattelse: at regeringen ikke kan spare, og at statens udgifter kun kan vokse.

Det er vel unødvendigt at fremhæve, at vor tillid til regeringen kan ligge på et endog meget, meget lille sted, og det er nu mit bestemte indtryk, at tilliden til regeringen ude i befolkningen også er stærkt svindende, navnlig efter fremsættelsen af jordlovsforslagene, hvorfor jeg i hvert fald nærer, synes jeg selv, et stærkt begrundet håb om, at den kommende valg dag vil fortælle regeringen, at med disse lovforslag er regeringen gået for vidt.

Med hensyn til det dagsordensforslag, som er fremsat af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, kan jeg sige, at det vil mit parti stemme imod.

Rosing: Som man kan vente, vil mit lille indlæg i denne politiske debat ikke bidrage til de aktuelle syddanske politiske problemer, som de ærede ordførere har fremført. Men det er en kendsgerning, at de aktuelle grønlandske problemer også i denne samling som tidligere har optaget en del af det høje tings arbejdstid.

Der er jo i år vedtaget for det grønlandske samfund og dets videre udvikling så betydningsfulde lovforslag som forslaget om ændring af lov om lærlingeforhold, hvorved der blev muliggjort indførelse af lærlingeloven for Grønland ved en kgl. anordning, forslaget om udvidelse af loven om et kreditinstitut for fiskerierhvervet til Grønland og forslaget om ændring i lov om udøvelse af erhverv i Grønland, altså en udvidelse af fiskeriterritoriet fra 3 sømil til 12 sømil. Disse vedtagne lovforslag og de heldige forhandlinger, vi har ført i Grønlandsudvalget af 1960 i dette forår om skitseforslag til hovedlinjer for indkomstdannelsen og erhvervspolitikken i Grønland, markerer 10 års forløbet fra grundlovens udvidelse i 1953 til også at omfatte Grønland.

Som bekendt fylder Grønland om få dage 10 år som en ligeberettiget del af det danske rige. Den 5. juni 1953 var for os en historisk dag, en milepæl i Danmarks og Grønlands historie, hvor vi fik den

bedste håndsrækning, vi nogen sinde har fået, et meget vigtigt skridt for vor fremtid, som samtidig pålagde os alle en gensidig forpligtelse over for hinanden. Denne ændring af Grønlands kolonistatus til ligeberettiget del af riget var en retfærdighedshandling med en lysere fremtid for øje, uanset om alle Grønlændere i starten har forstået dens rækkevidde rigtigt.

I dag efter 10 års forløb kan vi sige, at vi på mange områder er på den rigtige vej, og at det danske folk, regering og folketing har muliggjort den udvikling, vi er inde i, men at vi grønlændere har en lang vej endnu til at kunne komme på højde med vore medborgere. Al udvikling må jo tage tid, hvis den ikke blot skal være en pole-ring uden indre kraft og indhold.

På lovgivningens område er der efterhånden vedtaget flere og flere danske love med visse tilpasninger til forholdene i Grønland. I denne forbindelse kan jeg ikke undlade at nævne det, som vi grønlændere sætter meget pris på, nemlig at det høje ting igennem disse år har vist lydhørhed og velvilje over for de grønlandske ønsker med hensyn til udformningen af lovforslagene, selv om disse i mange tilfælde måtte være afvigende fra syddansk lovgivning. Denne loyale holdning og dette hensyn er en ære for det danske folketing. Det er jo vor overbevisning, at vi ved den gensidige forståelse skånsomt tilnærmer de grønlandske forhold til de danske etapevis, efterhånden som vi grønlændere selv mener at kunne magte det. Denne politiske fremgangsmåde bør fortsættes i tiden fremover.

Den grønlandske udvikling har på mange områder eksplosiv karakter og kan således animere til kommende lovforslag med vidtgående bestemmelser, som vi endnu ikke tør indføre. Vi må jo i første række tænke mere på den indfødte befolkning end på den øvrige befolkning, der har bosat sig deroppe, hvis det er meningen, at vi skal følge med og aktivt deltage i udviklingen. Her tænker jeg nærmest på spørgsmålet om udviklingen i den private sektor. Vi ønsker at fremme denne del så meget som overhovedet muligt, men ikke mere end hvad vi selv mener er forsvarligt.

Vor uddannelse er ikke tilstrækkelig, vore erfaringer mangelfulde, og mangel på kapital til at starte og drive en forretning